

Protokół

50. posiedzenia, II. sesyi, VIII. peryodu Sejmu galicyjskiego z dnia 11. listopada 1905.

Początek o godzinie 10 minut 20 przed południem.

Przewodniczący: Marszałek krajowy JE. Stanisław hr. Badeni.

Sekretarze: Mieczysław Urbański, Kazimierz Lubomirski, Stanisław Mycielski, ks. Wiktor Mazikiewicz.

Obecných posłów 134.

Ze strony Rządu c. k. Wiceprezydent Namiestnictwa Włodzimierz hr. Łoś.

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie.

Marszałek oznajmia, iż protokół 48-go posiedzenia uważa za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów, protokół 49-go posiedzenia złożony jest w biurze sejmowem do przejrzenia.

Sekretarz p. Kazimierz Lubomirski odczytuje spis petycyj wniesionych po dzień 11. listopada 1905 roku, które przydzielono następującym komisjom, a mianowicie:

Komisji budżetowej Ls. 4154, 4155 do 4157, 4160, 4166—4168, 4174, 4176, 4179, 4185, 4186, 4188—4189, 4191—4194, 4198—4200.

Komisji szkolnej Ls.: 4165, 4178, 4183, 4190.

Komisji gminnej Ls. 4164

Komisji petycyjnej Ls. 4159, 4175, 4177.

Komisji administracyjnej Ls. 4173.

Komisji prawniczej Ls. 4158, 4161, 4169.

Komisji gospodarstwa krajowego Ls. 4187.

Komisji drogowej Ls. 4180.

Komisji przemysłowej Ls. 4153, 4162.

Komisji solnej Ls. 4170.

Komisji wodnej Ls. 4163.

Po odczytaniu petycji Ls. 4157 Towarzystwa „Sokół” w Stanisławowie o subwencyę, przemawia p. Huryk popierając tę petycyę.

Sekretarz p. K. Lubomirski odczytuje spis dalszych petycji, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Po odczytaniu petycji Ls. 4192 nauczycieli szkoły męskiej w Rawie o dodatek drożyzniany, oraz Ls. 4199 Tow. Ruska ochronka w Stanisławowie o zapomogę przemawia p. Mazikiewicz popierając te petycyę.

Sekretarz p. K. Lubomirski odczytuje

spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi Ls. 4194 gminy m. Żywca o subwenyę na koszt sporządzenia planów regulacyi i kanalizacyi, przemawia p. Szwed popierając tę petycyę.

Sekretarz p. K. Lubomirski odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Marszałek wzywa sekretarzy do odczytania złożonych wniosków i interpelacyj.

Sekretarz p. K. Lubomirski czyta :

W n i o s e k.

posła Skołyszewskiego i tow.

Wysoki Sejmie!

Groza wylewów, jakie prawie corocznie kraj pustoszą, olbrzymie sumy strat, jakie z tego powodu własność rolna ponosi, niepewność życia i mienia ludności nad dolinami rzek zamieszkałej, były powodami, że sprawa regulacyi rzek w Galicyi była od szeregu lat pierwszorzędnem całego kraju żądaniem i postulatem.

Przeprowadzenie przed kilku laty ustawy o budowie dróg wodnych doprowadziło i tę sprawę — po części — do pomyślnego rozwiązania, uznano bowiem potrzebę regulacyi rzek jako integralne, nieodzowne uzupełnienie pierwszej budowy. Po części, a nie całkowicie, rozwiązano pomyślnie daną sprawę według zdania wnioskodawców dlatego, ponieważ nie wciągnięto sprawy zalesienia stoków górskich i źródlisk rzek, bez której to pracy o celowej regulacyi rzek mowy być nie może. Powszechnie znaną rzeczą jest fakt, że z powierzchni zadrzewionej ilość opadów atmosferycznych w jednostce czasu dochodzi do koryta potoku lub rzeki daleko mniejsza, jak z powierzchni pozbawionej wegetacyi leśnej. Przez to ilość wody dochodząca do rzeki rozdziela się na czas stosunkowo daleko dłuższy, ta ilość wody dochodzi do koryta rzeki w stosunkowo biorąc daleko

mniejszej ilości, przez co i niebezpieczeństwo powodzi jest daleko mniejszem.

Woda spływająca ze stoków górskich pozbawionych lasu, zabiera ze sobą część gleby i podglebia, porywa kamienie, a często zależnie od bystrości stoku i całe głazy kamienne — tworzy miejscami dzikie potoki, a przynosząc ze sobą ogromną ilość piasku, żwiru i kamieni, podwyższa poziom koryta rzeki, czyni takowe mniej pojemne, przez co naturalnie wzmagają niebezpieczeństwo wylewu.

Brak zalesienia stoków górskich wpływa także ujemnie na równomierność przepływu wody w rzekach górskich, a tem samem czyni wyzyskanie siły wody dla celów przemysłowych mniej możliwym.

Niezalesione stoki górskie to ubytek kilkudziesięciu mil kwadratowych ziemi na rzecz produkcji leśnej.

Ustawa o regulacyi rzek kanałowych z dnia 18. września 1901 r. Dz. u. kr. 103 sprawy tej nie porusza. Patent cesarski (ustawa lasowa) z dnia 3 grudnia 1852 r. Dz. u. p. Nr. 250 nie zapobiegł wyniszczeniu lasów na stokach górskich i nie doprowadzi, chociażby był energicznej jak do dziś dnia wykonywanym, do ich zalesienia. Tak samo i ustawy o zabudowaniu dzikich potoków i o zalesieniu ochronnem złego nie usunęły i nie mogą usunąć.

Ponieważ zaś sprawa jest zbyt ważną na uwagę zasługującą, podpisani czują się obowiązani do postawienia następującego wniosku:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

Poleca się Wydziałowi krajowemu zebranie dat statystycznych i poczynienie studyów odnoszących się do zalesienia stoków górskich i źródlisk rzek, ewentualnie do zmiany obecnie obowiązującej ustawy lasowej w kierunku przymusowego zalesienia i ograniczenia sposobu gospodarki i kontroli tejże gospodarki leśnej na stokach górskich. O wyniku swych badań zło-

ży Wydział krajowy sprawozdanie na najbliższej sesji sejmowej.

We Lwowie, dnia 9. listopada 1905.

Wnioskodawca:

Skolyszewski w. r.

Vayhinger, Łazarski, Witosławski, Jabłoński, Pastor, Maiss, Wiśniewski, Rotter, Maryewski, Kolischer, Huza, Buynowski, Szwed, F. Włodek, Żardecki, Stojałowski, Szajer, Wesoliński, Wilezkiewicz, Kramarczyk, Merunowicz, Potoczek, Laskowski.

Sekretarz p. Urbański czyta:

I n t e r p e l a c y a

posła Kramarczyka i towarzyszy do c. k. Rządu we Lwowie.

Ponieważ przed paru laty było postanowieniem przez c. k. Rząd centralny w Wiedniu, że roboty około budowy kanału spławnego w Galicyi rozpoczyna się na pewno z początkiem roku 1904, a trwać będą przez lat 20, t. j. do r. 1924, dając klasie pracującej dostateczną sposobność do zarobkowania nie potrzebując udawać się do Ameryki ani Prus.

Gdy ale rok 1904 upłynął, a 1905 ma się ku schyłkowi, a spodziewane roboty nie tylko że się wcale nie rozpoczęły, ale nie słyhać o najmniejszych nadziejach, kiedy się rozpocząć mogą, dlatego podpisani zapytują c. k. Rząd, kiedy właściwie wspomniane roboty około budowy kanału krajowego na prawdę się w Galicyi rozpoczują i to w których miejscach, aby ludności szukającej pracy dać odpowiedni zarobek i uchronić ją od szkodliwej emigracyi.

Lwów, dnia 8. listopada 1905.

Interpelant:

Fr. Kramarczyk w. r.

Skolyszewski, Szwed, Szponder, Staruch, Potoczek, Wesoliński, F. Włodek, Wilezkiewicz, Bojko, Żardecki, Krempa, Korol, Oleśnicki, Huryk, Barabasz.

I n t e r p e l a c y a

posła Filipa Włodka i tow. do Wysokiego c. k. Rządu w sprawie brutalnego obejścia się z p. Janem Kucharskim z Felsztyna podczas jazdy w pociągu na linii Chyrów-Drohobycz.

Pan Jan Kucharski zajęty w Borysławiu, dcwiedziawszy się o chorobie żony swojej, wyjechał ostatniego lipca br. do Felsztyna na legitymację kolejową. Wracając do Borysławia 1. sierpnia b. r. w nocy 2 30 kupił znowu bilet kolejowy na legitymację, która z powodu braku czasu nie mogła być na miesiąc sierpień potwierdzona. W wagonie konduktor przeciąwszy bilet oświadczył, że legitymacya jest nieważna i kazał sobie do biletu dopłacić. Ponieważ p. Kucharski pieniędzy na zapłacenie biletu nie miał, konduktor wyrzucił go z wagonu na stacyi Głęboke. Kiedy zrozpaczony p. Kucharski udał się do naczelnika stacyi w Głęboce i przedstawił mu swą krzywdę dopominał się, żeby mu wydano pakunek wartości 10 koron, pan naczelnik nie odpowiedział, pociąg odjechał, pakunek stracony i do tego zmarnowany jeden dzień pracy, ponieważ tego samego dnia nie można już było stawić się do pracy. Na taką krzywdę i koszta naraża ludność brutalność konduktorów, którzy swą nadmierną gorliwość spełniają tam, gdzie jej może najmniej potrzeba.

Mając to na uwadze podpisani:

1) zwracają się do Wys. ck. Rządu z żądaniem, aby w odpowiedni sposób pouczy funkcyonaryaszy kolejowych o ich obowiązkach i takcie, który w obcowaniu z obywatelami kraju zachowanym być powinien;

2) zapytują, czy gotów jest pociągnąć do odpowiedzialności owego konduktora, jakoteż naczelnika stacyi w Głęboce;

3) w jaki sposób zamysła wynagrodzić moralną krzywdę i materialną stratę,

jaką p. Jan Kucharski z powodu wspomnianego wypadku poniósł?

Lwów, dnia 10. listopada 1905.

Interpelanci:

Filip Włodek, Oleśnicki w. r.

Potoczek, Bohaczewski, Barabasz, Bojko, Szwed, Mazikiewicz, Staruch, Stapiński, Krempa, Effinowicz, Huryk, Kramarczyk, Korol.

Sekretarz p. Mazikiewicz czyta:

I n t e r p e l a c y a

do c. k. Rządu.

W gminie Olesza pow. tłumackiego panuje co do zarządu gminnego prowizoryum już od r. 1892.

Wybory do rady gminnej były trzy razy unieważnione, aż wkońcu zostały przeprowadzone zupełnie legalnie i prawidłowo w dniu 14 lutego 1905.

Przeciw tym wyborom wniesiono jednak znowu rekurs, który dotychczas nie został załatwiony.

Ponieważ w braku prawidłowej i legalnej administracji gmina znachodzi się w stanie materyjalnej i moralnej ruiny — zapytują podpisani:

1) Czy ten stan rzeczy znany jest Wysokiemu c. k. Rządowi?

2) Czy Wysoki Rząd skłonny jest zarządzić bezzwłocznie załatwienie protestu wniesionego i doprowadzenie administracji tej gminy do stosunków normalnych?

Interpelant:

Oleśnicki w. r.

Wilczkiewicz, Ochrymowicz, Huryk, Bohaczewski, Staruch, Ostapezuk, Barabasz, Mogilnicki, Korol, Effinowicz, Gładziuk, Kramarczyk, Szwed, Mazikiewicz.

I n t e r p e l a c y a

do c. k. Rządu.

W gminie Jabłonów pow. rohatyńskiego panują w miejscowej szkole ludowej zupełnie anormalne stosunki.

W r. 1902 nie było przez jeden kurs w tej szkole zupełnie żadnej nauki, ani nauczyciela — poczem przydzielono do tej szkoły nauczycielkę, pannę Lachowiczównę. Ta nauczycielka wykreśliła w latach 1903, 1904 i 1905 po kilkadziesiąt dzieci z ogólnej liczby obowiązanych do nanki tak, że frekwencja dzieci spadła z 110 na 25.

Teraz na rok szkolny 1905/6 jest 177 dzieci obowiązanych do nanki szkolnej i dla tego rada szkolna miejscowa odniosła się do rady szkolnej okręgowej w Rohatynie o zarządzenie co do prawidłowego udzielania nauki i o dostateczną ilość sił nauczycielskich. Pismem z 11. września 1905 l. 2520 zawiadomiła rada szkolna okręgowa, że rada szkolna krajowa nie pozwoliła otworzyć klasy nadetatowej — a kazała znowu wykreślić część dzieci, a mianowicie poniżej wieku 7 lat.

Nauczycielka zrozumiała ten reskrypt w ten sposób, że wykreśliła 80 dzieci do nauki szkolnej obowiązanych — otóż tylu dzieciom odjęła możność nauki. Gmina Jabłonów wniosła przeciw temu remonstrację do rady szkolnej krajowej — jednak ta pozostała dotychczas bez skutku.

Wobec tego zapytują podpisani:

1) Czy Wysokiemu Rządowi wiadomy ten stan rzeczy?

2) Czy zamýśla Wysoki Rząd zapobiedz tej ciężkiej krzywdzie tej gminy na polu szkolnem przez jak najspiesniejsze pomnożenie nauczycielskich sił i danie możności wszystkim dzieciom do szkoły obowiązany — pobierać naukę?

Interpelant:

Oleśnicki w. r.

Ochrymowicz, Huryk, Ostapezuk, Staruch, Barabasz, Mogilnicki, Korol, Effinowicz,

Glidziuk, Bobaczewski, Wilezkiewicz, Mazikiewicz, Kramarczyk.

W n i o s e k.

Ogromny niedostatek cierpią nauczyciele ludowi po miastach — lecz w smutniejszych o wiele stosunkach znajdują się nauczyciele ludowi po wsiach i miasteczkach. Płaca nauczycieli po wsiach i miasteczkach wynosi ledwie 500 K., 600 K., 800 K. rocznie — dziennie więc ledwie po kilkadziesiąt centów, z których mają utrzymywać nieraz liczną rodzinę, zapłacić opał, służącą i t. p. Na teraźniejszy czas jest to płaca bardzo mała — i wskutek tego położenie ich jest nieraz bardzo rozpaczliwe.

Wobec tego podpisani wnoszą:

Wysoka Izba raczy nauczycielom powiatu brodzkiego przyznać za rok 1905 dodatek drożyzniany w wysokości co najmniej 25% pobieranej płacy.

We Lwowie, dnia 7. listopada 1905.

Wnioskodawca:

Teodezy Effinowicz w. r.

Oleśnicki, Bobaczewski, Mazikiewicz, Staruch, Barabasz, Huryk, Potoczek, Stapiński, Kramarczyk, Szwed, Korol, Glidziuk, Ochrymowicz, Szponder.

Marszałek oznajmia, że pierwsze czytanie odezrytanych wniosków umieści na porządku dziennym najbliższego posiedzenia, interpelacye zaś odstąpi p. Komisarzowi rządowemu.

Marszałek odezytuje następujący wniosek nagły:

W n i o s e k n a g ł ą c y.

Zważywszy, że wystawienie brakujących klinik w Uniw. lwowskim staje się rzeczą nagłą;

zważywszy, że sprawa toczy się już lat kilka;

zważywszy, że każdy rok zwłoki przynosi straty dla nauki i kraju;

zważywszy, że pertraktacye Wydziału krajowego z c. k. Rządem postąpiły o tyle, że może przecież wkrótce układ będzie zawarty;

zważywszy, że stosunki mogą się tak ułożyć, że już z wiosną mogłaby się rozpocząć budowa;

Wysoki Sejm uchwalić raczy:

Sejm upoważnia Wydział krajowy do zawarcia ostatecznej umowy z c. k. Rządem co do udziału funduszu krajowego w kosztach budować się mających, a brakujących klinik we Lwowie do wysokości sumy 480.000 koron i wydatkowania na wstępne roboty, gdyby takowe przed nadjeściem najbliższej sesji sejmowej rozpocząć Wydział krajowy uznał za potrzebne. Pod względem formalnym podpisani czynią wniosek, by z pominięciem pierwszego czytania niniejszy wniosek przekazany został komisji budżetowej do załatwienia.

Lwów, dnia 7. listopada 1905.

Wnioskodawca:

Mars w. r.

Gołuchowski, Bednarski, Rayski, Gniewosz, Wł. Czaykowski, Laskowski, St. Tarnowski, Bobrzyński, Baworowski, J. Gnoiński, Moysa. Wurst, Stadnicki, Wikł. Czaykowski, Jabłoński, Barabasz, Piniński, Garpich, Borkowski, Sękowski, Kozłowski, Teodorowicz, Milewski, Struszkiewicz, Skolyszewski, Torosiewicz, Jan Szeptycki, Paygert, Bal, Leo, Federowicz, Zdzisł. Włodek, Hupka, Pawlicki, Tyszkiewicz, Rutowski, Trzeciński, J. Urbański, Agopsowicz, Iluza, A. Lubomirski, Loewenstein, Krzysztofowicz, Tad. Cieński, Obertyński, Schnell, Rozwadowski, Z. Skrzyński, Wodzicki, S. Jędrzejowicz, Rapoport, Z. Tarnowski, Górski, Małachowski, Niezabitowski, Brunicki, Sozański, Kolischer, Fruchtmann, Ks. Wilczkiewicz, Widt, Merunowicz, Maryewski, K. Lubomirski, Białokórski, Michalski, Vivien, Gluziński, Głabiński, Maiss, Vay-

hinger, Buynowski, Tomaszewski, Tarnawski, Schätzel, Łazarski, Mycielski, Pawlikowski, Pastor, Wesoliński, Jaworski.

Przemawia p. Mars uzasadniając nagłość wniosku, którą Izba bez rozprawy uchwała.

Przemawia p. Mars i stawia formalny wniosek na odesłanie powyższego wniosku nagłego do komisji budżetowej.

Izba bez rozprawy uchwała ten formalny wniosek p. Marsa.

Marszałek wzywa sekretarza do odczytania drugiego wniosku nagłego.

Sekretarz p. Mazikiewicz czyta:

W n i o s e k n a g ł y.

Podpisani wnoszą:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, ażeby powstrzymał budowę ruskiego gimnazjum we Lwowie na placu przy ul. Leona Sapiehy jako nieodpowiednim zupełnie na ten cel, a rozpoczął jak najspieszniej tę budowę na placu nabytym w innym odpowiednim miejscu.

Wnioskodawca:

Oleśnicki w. r.

Bohaczewski, Staruch, Huryk, Stapiński, F. Włodek, Mogilnicki, Mazikiewicz, Effinowicz, Kramarczyk, Szwed, Potoczek, Ostapczuk, Szponder.

Przemawia p. Oleśnicki uzasadniając nagłość tego wniosku, którą Izba bez rozprawy uchwała, a pod względem formalnym wnosi p. Oleśnicki na przekazanie tego wniosku nagłego komisji szkolnej z poleceniem przedłożenia sprawozdania jeszcze w tej sesji bez drukowania.

Izba bez rozprawy uchwała ten formalny wniosek p. Oleśnickiego.

Izba przystępuje do porządku dziennego, którego punktem pierwszym jest:

Pierwsze czytanie sprawozdania Wy-

działu krajowego o uzupełnieniu regulacji rzek kanałowych.

Sprawozdawca p. Pilat, uwolniony od czytania sprawozdania, wnosi na przekazanie tego przedłożenia komisji wodnej.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku pp. Skołyżewskiego i ks. Pastora w sprawie drenowania i melioracji gruntów rolnych.

Przemawia p. Skołyżewski uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisji gospodarstwa krajowego.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Dalszy ciąg rozpraw nad sprawozdaniem komisji budżetowej w przedmiocie zaprowadzenia krajowych opłat szynkarских i podwyższenia krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Sprawozdawca czyta:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

II. Powziąć następujące uchwały:

a) Sejm uznając istotną potrzebę udzielenia pomocy miastom zamierzającym dokonać systematyczną a trwałą sanację, poleca Wydziałowi krajowemu, by się zajął sprawą utworzenia osobnego funduszu krajowego na zasiłki dla miast (z wyłączeniem jednakże miast otrzymujących dotację z funduszków krajowych z tytułu zgaśnięcia prawa propinacji) na roboty asanacyjne i w tym celu po przeprowadzeniu rokowań z c. k. Rządem co do poparcia tej akcji ze Skarbu państwa przedłożył Sejmowi odnośne wnioski.

Przemawia p. Schätzel i stawia następujący wniosek dodatkowy:

II. b) Sejm uznając trudności finan-

sowe miast objętych statutem organizacyjnym z r. 1889, które dotacyi z funduszków krajowych z tytułu zgaśnięcia prawa propinacyi nie mają, lecz z prawa propinacyi pośrednio korzystały, poleca Wydziałowi krajowemu, aby zbadał potrzebę dotacyi tych miast z funduszków krajowych i przedłożył Sejmowi odnośny wniosek w czasie właściwym.

Izba popiera ten wniosek p. Schätzla.

Przemawia p. Kramarczyk i stawia następującą poprawkę:

W wierszu pierwszym wniosku II. a) komisji po słowach „pomocy miastom“, dodać słowa: „także i gminom wiejskim“.

Izba popiera poprawkę p. Kramarczyka.

Przemawia p. Łazarski.

Izba uchwała zamknięcie rozprawy na wniosek sekretarza p. Urbańskiego.

Marszałek oznajmia, że do głosu zapisany jest p. Skołyzewski.

Przemawia zapisany do głosu p. Skołyzewski i stawia następującą rezolucję:

„b) Poleca się Wydziałowi krajowemu przeprowadzenie badań w celu przyścia z pomocą miasteczkom i gminom podmiejskim zamierzającym dokonać systematyczną asanację przez stworzenie osobnego funduszu krajowego lub przez dopuszczenie do utworzyć się mającego funduszu dla miast“.

Izba popiera tę rezolucję p. Skołyzewskiego.

Przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała wniosek II. a) komisji, oddzielnie odrzuca poprawkę p. Kramarczyka, za którą głosowało 28 posłów, osobno uchwała dodatkowy wniosek p. Schätzla po poprzednim odczytaniu tego wniosku przez Marszałka, wreszcie odrzuca rezolucję p. Skołyzewskiego, odczytaną po-

przednio przez Marszałka, za którą to rezolucją głosowało 33 posłów.

Sprawozdawca czyta:

III. Sejm wzywa c. k. Rząd:

a) ażeby przed wygaśnięciem prawa propinacyi w drouze ustawodawczej uregulował w Galicyi wydawanie koncesyi na wyszynk i drobną sprzedaż napojów wyśkokowych w ten sposób, by z uwzględnieniem szczególnych potrzeb ludności przypadał w regule jeden szynk na 500 mieszkańców w gminach miejskich i małomiej- skich, zaś na 800 mieszkańców w gminach wiejskich;

b) by przy udzielaniu koncesyj szynkarskich przestrzegał postanowień §§. 18. i 19. ustawy przemysłowej co do wykonywania koncesyj szynkarskich.

Marszałek otwiera rozprawę.

Przemawia p. Stapiński i stawia następującą poprawkę:

do rezolucyi III. a) wiersz 3 po słowach „w ten sposób“ wstawić:

„aby koncesye gospodnio-szynkarskie tylko w następujących wypadkach mogły być wykonywane przez zastępstwo względnie przez dzierżawę:

a) w razie śmierci koncesyonaryusza i przejścia koncesyi na wdowę względnie małoletnich spadkobierców;

b) w razie dłuższej udowodnionej choroby koncesyonaryusza“;

tudzież we wierszu czwartym i piątym zamiast: „500 i 800“ wstawić „1000“.

Izba popiera powyższą poprawkę p. Stapińskiego.

Przemawia p. Wesoliński i stawia następującą poprawkę:

do III. ad a) zamiast słów „w regule“ mają być „nie wiecej jak“,

do wniosku III. b) komisji po słowach „co do“ dodać słowo „osobistego“.

Izba popiera tę poprawkę p. Wesolińskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Marszałek odczytuje powyższe poprawki pp. Stapińskiego i Wesolińskiego.

Izba uchwała ustęp a) III. wniosku komisji z opuszczeniem cyfr „500” i „800”, oraz słowa „w regule” zawartych w tym ustępie, zgodnie z wnioskiem komisji, zaś poprawkę p. Stapińskiego do tego ustępu wniesioną oddzielnie odrzuca.

Marszałek konstatuje, że za tą poprawką p. Stapińskiego głosowało 27 posłów.

Następnie w oddzielnym głosowaniu uchwała cyfry „500 i 800” zgodnie z wnioskiem komisji, a osobno poprawkę p. Wesolińskiego odrzuca, za którą to poprawkę głosowało 33 posłów, wreszcie uchwała oddzielnie słowa „w regule” według wniosku komisji.

Marszałek odczytuje dodatkowy ustęp poprawki p. Stapińskiego i poddaje go pod uchwałę Izby.

Izba odrzuca ten dodatkowy ustęp poprawki p. Stapińskiego, za którym to dodatkiem głosowało 36 przeciw 55 posłów.

Następnie uchwała Izba ustęp b) wniosku III. komisji zgodnie z wnioskiem komisji.

Marszałek odczytuje dodatkową poprawkę p. Wesolińskiego do tego ustępu, którą Izba odrzuca, albowiem według skonstatowania Marszałka głosowało tylko 41 przeciw, zaś 56 za tą poprawką.

Ustęp III. a) i b) został przeto uchwalony w brzmieniu przez komisję zaproponowanym.

Sprawozdawca czyta :

IV. Sprawozdanie Wydziału krajowego o zaprowadzeniu krajowych opłat szynkarских i podwyższeniu opłaty konsumcyjnej od piwa przyjmuje Sejm z uznaniem do wiadomości.

L. 248. Petycę gminy miasta Nowego Sącza w sprawie wynagrodzenia za zniesienie prawa propinacyi;

L. 2742. miasta Wadowie o przyznaniu udziału w półtora milionowym zasiłku;

L. 2730. miasta Brzeżan i L. 2922, miasta Buczacza tej samej treści;

L. 2949. Galicyjskiego Związku fabrycznego w przedmiocie zmian projektu ustawy;

L. 2736. gminy miasta Gorlic o uwzględnienie miasta Gorlic przy rozdziale dotacyi z funduszu krajowego;

L. 2716. miasta Tarnowa o zwiększenie dotacyi krajowej na rzecz 37 miast;

L. 3360. miasta Robotyna o subwencję z ustaniem prawa propinacyi;

wreszcie L. 3714. petycę zbiorową Izb handlowych i Związku fabrycznego i piwowarów — niniejszem sprawozdaniem uznaje się za załatwione.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek IV. komisji.

Sprawozdawca czyta :

Nad petycją L. 2895 gminy Cergowy o nadanie prawa propinacyi Sejm przechodzi do porządku dziennego.

Izba uchwała powyższy wniosek komisji bez rozprawy.

Następuje :

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o melioracyach.

Sprawozdawca p. Zdzisław Tarnowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji, sprostowawszy poprzednio omyłkę druku, a mianowicie w wierszu pierwszym i drugim §. 1. ustawy o konserwacyi robót regulacyjnych na górnej sekcji rzeki Guilej Lipy zamiast słowa :

„regularnych“ ma być słowo: „regulacyjnych“:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 1. września 1905 l. 81.379 Sejm przyjmuje do wiadomości.

II. Sejm przyznaje na popieranie mniejszych robót melioracyjnych w myśl uchwały swej z dnia 26. listopada 1889 w rubryce IX. poz. 267 wydatków na rok 1906 następujące zasiłki:

a) na konserwację osuszenia bagien rudnickich (do r. 1908)	2.800 K
b) na konserwację osuszenia bagien stojanowskich (do r. 1914)	1.200 „
c) na konserwację osuszenia bagien oleskich (do r. 1925)	1.000 „
d) na drenowanie gruntów włościańskich, VI. rata (z 10-letnia)	80.000 „
e) na regulację potoku Szklą pod Łazami i Charytanami, II. rata (ostatnia)	6.389 „
f) na zabudowanie potoku Psarka, w pow. chrzanowskim, II. rata (ostatnia)	17.300 „
g) na zabudowanie potoków Harbutówki i Gościbki w pow. myślenickim, II. rata (z 3-letnia)	12.100 „
h) na zabudowanie potoku Łopusznianki w gminie Łopuszna (pow. Nowy Targ), II. rata (ostatnia)	17.250 „
i) na zabudowanie potoku Czerwonego w gminie Grybów, II. rata (z 3-letnia)	7.050 „
k) na zabudowanie potoku Dąbrówka (pow. Nowy Sącz), I. rata (z 2-letnia)	8.929 „
l) na regulację potoku Mikoszki w Rzeszowie, I. rata (z 5-letnia)	6.432 „
m) na osuszenie gruntów w gminie Bojaniec, I. rata (z 3-letnia)	12.000 „
n) na regulację Strwiąża pod Czaplami	5.900 „
o) na zabudowanie potoku Jawo-	

rzyny (pow. Nowy Sącz)	7.750 K
p) na regulację potoku Paleczki	1.500 „
r) na zabudowanie potoku Byczynki (pow. Chrzanów)	5.310 „
s) na regulację potoku Turka w gminie Zielonka (pow. Kolbuszowa)	1.240 „
t) na osuszenie gruntów w gminie Żydaczów, I. rata (z 3-letnia)	9.367 „
u) na zabudowanie potoku Piekiełko w gminie Maniowy (pow. Nowy Targ), I. rata (z 2-letnia)	11.125 „
w) na zabudowanie potoku Zborowskiego w gminie Sędziszowa (pow. Grybów)	12.750 „
x) na regulację Jasiołki pod Brzezówką i Moderówką	5.280 „
y) na przedłużenie kanału Stróża w perymetrze bagien Rudnickich	3.700 „
z) na regulację potoku Złotego w gminie Padew (pow. Mielec)	13.333 „
aa) do dyspozycji Wydziału krajowego	40.000 „
Ogółem	<u>289.705 K</u>

III. Sejm przyznaje na popieranie doświadczzeń z kulturą torfowisk w rub. IX. poz. 268 wydatków na rok 1906 następujące zasiłki:

1. w Jadachach	500 K
2. w Rzochowie	500 „
3. w Ohladowie	500 „
4. w perymetrze regulacji Pustej (Radosławki)	1.000 „
5. na nawozy mineralne na grunta torfowe włościańskie	2.000 „
Ogółem	<u>4.500 K</u>

IV. Sejm podwyższa dotację roczną na drenowanie gruntów włościańskich z 50.000 na 80.000 K począwszy od r. 1906 — a zarazem obniża wymiar zasiłku krajowego z 33 $\frac{1}{3}$ % na 25% dla tych drenowań gruntów włościańskich, które zostaną zgłoszone od 1. stycznia 1906.

Sejm upoważnia jednak Wydział krajowy, ażeby w uwzględnienia godnych wypadkach przyznawał zasiłki w dotychczasowej wysokości 33 $\frac{1}{3}$ %.

V. a) Sejm powiększa personal techniczny krajowego biura melioracyjnego o 2 etatowych inżynierów II. klasy i 2 etatowych inżynierów-adjunktów i upoważnia Wydział krajowy do obsadzenia tych posad z d. 1. stycznia 1906.

b) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby zbadał potrzebę wydatniejszego powiększenia sił biura melioracyjnego, tudzież pomnożenia ekspozytur, jak niemniej potrzebę odpowiedniejszego wyznaczenia dotacji na utrzymanie biur ekspozytur i ażeby w tym kierunku przedłożył wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

VI. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby zbadał, czy nie należałoby przyjść z wydatniejszą pomocą fabrykom, produkującym rury drenarskie, celem zapewnienia właścicielom gruntów dostarczenia dobrego i w odpowiedniej wartości materiału i ażeby ewentualnie co do wysokości kredytu i co do formy subwencjonowania przedłożył wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

VII. Sejm zmienia postanowienie ustępu pierwszego §. 4., tudzież postanowienia §§. 10. 11. i 12. instrukcyi służbowej dla krajowych dozorców melioracyjnych, które zostają uchylone w dotychczasowem brzmieniu i opiewać mają, jak następuje:

§. 4. (ustęp 1).

„Bezpośredni przełożeni mają prawo karać konduktorów i dozorców napomnieniem ustnem i napomnieniem pisemnem, gdyby zaś te napomnienia nie odniosły skutku, grzywnami od 2 do 10 K, które to grzywny wpływają do funduszu krajowego“.

§. 10.

„Do funduszu krajowego wnosić będą na cele etatowe stale mianowani konduktorzy i dozorecy:

1. jednorazowe wkładki w wysokości i terminie podanych w §. 11.;
2. bieżącą wkładkę roczną wynoszącą 3% od płacy czynnej służby do emerytury policzalnej.

Podczas spłacania wkładki jednorazowej nie uiszcza się wkładki bieżącej“.

§. 11.

„Przy pierwszej nominacyi wymierza się jednorazową wkładkę służbową w jednej trzeciej wysokości przyznanej płacy, po odtrąceniu jednak kwoty 600 K wolnej od opłaty, przy dalszych zaś nominacyach opłata wynosi jedną trzecią część tej kwoty o którą nowe pobory wyższe są od poprzednich, od których konduktorzy lub dozorecy wkładkę jednorazową już uiszcili.

Jednorazową wkładkę uiszcza się w 12 bezpośrednich po sobie następujących ratach miesięcznych“.

§. 12.

„Wkładki konduktorów i dozorców mają być ściągane co miesiąc przy wypłacie ich poborów.

Zajęci przy robotach dozorecy nadsyłać mają wkładki punktualnie co kwartału do kasy krajowej.

Dozoreca, który najdalej w 15 dniach po upływie kwartału nie uiszczy do kasy krajowej zaległej wkładki, podlega karze pieniężnej w kwocie 2 K, która wpływa do funduszu krajowego.

Dozoreca, który całorocznej wkładki bieżącej najdalej do 15. stycznia następnego roku nie uiszczy, traci cały ten rok służby“.

VIII. Sejm uchwała załączone projekty ustaw:

1. o regulacyi rzeki Raty z dopływami;
2. o regulacyi rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki;
3. o konserwacyi robót regulacyjnych na górnej seceji rzeki Gnilej Lipy;
4. o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie;
5. o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Dumnym;
6. o konserwacyi obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzeskim;

7. o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więtekówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach;

8. o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupie radłowskich.

IX. Sejm przyznaje na rok 1906 tytułem I. raty 50% datku kraju na konserwację publicznych robót melioracyjnych następujące kwoty:

1. na konserwację regulacji górnej sekcji Gniłej Lipy 500 K;

2. na konserwację regulacji Złotej Lipy 1.000 K;

3. na konserwację regulacji potoku Dumnego 750 K;

4. na konserwację obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzeskim 4.500 K

5. na konserwację obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia Więtekówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach 500 K;

6. na konserwację obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupie radłowskich 500 K;

X. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatkowania kwot preliminowanych w rubryce IX. dziale B) na rok 1906 do końca lutego 1908.

XI. Sejm wzywa ponownie c. k. Rząd, ażeby jak najrychlej przedłożył do Najwyższej sankeyi następujące projekty ustaw:

1. o regulacji Solotwy i Rokitny, uchwalony dnia 1. maja 1900;

2. o regulacji Pełtwi, uchwalony dnia 17. lutego 1898:

3. trzy projekty nstaw, uchwalone dnia 24. października 1903:

a) o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od stacji kolejowej w Grzegórkach do ujścia Białuchy;

b) o podwyższeniu lewego wału Wisły od ujścia Białuchy do granicy państwa;

c) o podwyższeniu prawego wału Wisły między Podgórzem a Niepołomicami;

4) uchwalone dnia 2. listopada 1904 dwa projekty ustaw:

a) o regulacji Wereszycy, i

b) o uzupełnieniu regulacji Wisłoka i Pielnicy.

XII. Wzywa się c. k. Rząd, ażeby na popieranie doświadczeń z kulturą torfowisk tudzież na drobne melioracje asygnował zasilki państwowe w takiej wysokości i w takich ratach rocznych, w jakich kraj te subwencye wypłaca.

XIII. a) Petycyje L. s. 1971 gmin Ochotnica i Tylmanowa o regulację rzeki Ochotnicy; L. s. 2654 gmin Barszczowice, Sroki, Prusy i Kamienopol o regulację Pełtwi; L. s. 2740 gminy Mikluszowice o zmianę trasy regulacji Raby; tudzież L. s. 3233 mieszkańców Nowego Targu o regulację Białego i Czarnego Dunajca odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i załatwienia.

b) Petycyje L. s. 1966 gminy Wał-Ruda o regulację Olszówki; L. s. 1967 gmin Zarównie, Czajkowa, Josefsdorf, Piechoty i Babule o dozwoleńie paszenia gęsi na uregulowanych potokach; L. s. 2013 gminy Michowice wielkie o wykonanie rowu osuszającego; L. s. 2393 Wydziału powiatowego w Śniatynie o regulację Rybnicy; L. s. 2433 Wydziału powiatowego w Kamionce strumilowej o regulację dopływów Bugu i L. s. 3375 gminy Czernichowa o odgradzenie państwiska od brzegów rzeki Strwiąża przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu do zbadania i możliwego uwzględnienia

U s t a w a

z dnia o regulacji rzeki Raty z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacja rzeki Raty od gminy Prusie do jazu w Sielen wraz z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie §. 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacji służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 7,600.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyeznać:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasilkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. i §. 4. ustępu 2 a) ustawy z d. 30. czerwca 1884 D. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasilkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na

tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat, datków kraju, państwa i stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie.

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki Raty i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych, na konserwację, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnikiem, któremu, podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni ua tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Blizsze szczegóły co do zakresu i spo-

sebu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsięwzięcia określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

U s t a w a.

z dnia o regulacji rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Tyśmienicy od Borysławia do ujścia do Dniestru wraz z dopływami, tudzież potoku Letnianki ma być wykonaną jako przedsięwzięcie przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, subwenyjonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacji służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1905, który preliminuje koszta regulacji Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami, tudzież potoku Letnianki, na 5,624.000 koron, koszta zaś regulacji górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu na 936.000 koron, razem na 6,560.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na

utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów regulacji Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami i potoku Letnianki w kwocie 2,249.600 koron, a pięćdziesięciu procent kosztów regulacji górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu w kwocie 468.000 koron, razem w kwocie 2,717.600 koron;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 2,717.600 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy w kwocie 1,124.800 koron, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunków korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i terminu płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych, w §. 3. pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki Tyśmienicy i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwację, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu, podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na górnej seceji rzeki Gulej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regularnych na górnej seceji rzeki Gulej Lipy od granicy gminy Przemyslan do mostu na drodze państwowej w Rudzie mają być pokrywane:

1. z dochodów niezyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej związanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 500 K czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69, niemniej też niezucyżte nadwyżki dochodów

wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 1. lipca 1886. Dz. u. kraj. Nr. 69 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

(d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie od stawu w Brzeżanach do Litwinowa mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie, po 1.000 K. czyli razem 2.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 10. maja 1903 Dz. u. kraj. Nr. 30, niemniej też niezucyżte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się Spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, szluz, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonej;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczeniem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na potoku Dumnym.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajne utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na potoku Dumnym od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku, o ile te skarpy stanowią własność przedsiębiorstwa regulacyjnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, związanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 750 K, czyli razem 1.500 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów

wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1 lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk potoku i rowów, ubezpieczeń skarp brzegów, szluz, przepustów, mostów i brodów, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko potoku i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoku i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoku i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów potoku Dumnego, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

U s t a w a

z dnia o konserwacji obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzesckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 49 co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzesckim mają być pokrywane:

1. z dochodów, uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i powiatu tarnobrzesckiego.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju powiatu tarnobrzesckiego w §. 1. pod 3) wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, od roku 1906 do roku 1908 włącznie, po 4.500 K, czyli razem 9.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 49, niemniej też niezuczyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na kraj i powiat tarnobrzescki.

§. 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych i zarząd funduszu konserwacyjnego, zarówno jak i naczelný nadzór nad wykonaniem robotami prowadzić będzie Wydział krajowy, który też począwszy od r. 1906 obejmie zarząd funduszu budowy i wykonczenia prawego wału Sanu, oraz przekopu Bukowy.

Datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach

z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Datki powiatu tarnobrzesckiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatowego.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wałów, ubezpieczeń brzegów potoków i rowów, szluz, przepustów, ramp i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez wały, potoki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu itp. z potoków i rowów w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, tudzież skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ochronnych, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na wałach ochronnych, tudzież na skarpach potoków i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) wznoszenie budynków, wałów przeciwnych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny itp. zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów z wyjątkiem miejsc, gdzie to sadzenie jest bezwzględnie koniecznym dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu c. k. Namiestnictwo, na obwałowanych zaś dopływach (Strachockiej rzece, Jodłowie-Lipie i Bukowie-Łukawicy) Wydział krajowy.

Gdzie wały narażone są na uszkodzenia przez lody, ma być wyjątkowo zasadzony szereg drzew w odległości przynajmniej pięciu metrów od stopy wałów. Przestrzenie te, wymagające ochrony od lodów, oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w terenie narażonym na zalew, na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcji wałów, dostarczyć bezwzględnie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustauawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i Wydziałem powiatowym tarnobrzesckim.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę uregulowanych potoków i rowów, wydane zostaną w osobnym rozporządzeniu wykonawczem przez Namiest-

nictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

U s t a w a

z dnia o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więćkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kraj. Nr. 71, co następuje :

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od ujścia potoku Więćkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach, tudzież regulacji potoków Więćkówki i Miłówki wraz z rowami dopływowymi i odpływowymi, jako też obiektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane :

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych i skarp potoków ;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedbiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12 ;

3. z corocznych datków funduszu krajo-

wego i spółki wodnej związanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kraj. Nr. 71.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 500 K, czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, niemniej też niezżyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonaniami robotami sprawuje, stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półroc-

nych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków Więćkówki i Milówki, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, łożysk i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ramp, i ogrodzeń, ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoków, wałów i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakiegokolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundaacyjnym Dunajca, tudzież potoków Więćkówki i Milówki;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny, i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa

metry po obu stronach wałów i brzegów potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundaacyjnym potoków z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznym dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, oznaczy Namiestnictwo w profilu inundaacyjnym Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundaacyjnym Więćkówki i Milówki.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narządzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnym rozporządzeniu wykonawczym przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14.

marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

U s t a w a

z dnia o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego Bogumiłowicach, do Biskupie radłowskich.

Za zgodą Sejmni Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kraj. Nr. 69, co następuje :

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupie radłowskich, tudzież rowów dopływowych i odpływowych wraz z obiektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane :

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wału ochronnego ;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12 ;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kraj. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach począwszy od roku 1906 do roku 1908 włącznie, po 500 K., czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezucyżte nadwyżki dochodów, wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i niezależny nadzór nad wykonaniem robotami sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kr. Nr. 69 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót, jak wału ochronnego, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez wał i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wału, ramp i ogrodzeń ku ochronie wału służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach wału i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Dunajca;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wału.

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wału, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Dunajca z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznym dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca te wskaże Namiestnictwo i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§. 9.

W razie zagrożenia wału ochronnego przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektora walowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił ro-

boczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wału.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymują strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wału w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych rowów, wydane zostaną w osobnym rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną.

Przemawia p. Szponder i stawia następującą rezolucję:

Wzywa się Wydział krajowy, aby w miejsce dotychczasowego niedostatecznego udzielania subwencji tak domy wraz z zabudowaniami gospodarzami jak i grunta znajdujące się pomiędzy wałami i rzeką i pomiędzy przekopem i dawnym korytem rzeki od włościan wykupywał.

Izba popiera tę rezolucję p. Szpondra.

Przemawia p. Wilezkiewicz.

Przemawia p. Stapiński.

Przemawia członek Wydziału krajowego p. Pilat.

Przemawia p. Kramarczyk.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Marszałek oznajmia, że odracza posiedzenie do godziny 8 wieczorem.

Przerwa posiedzenia godzina 2 minut 15 po południu.

Dalszy ciąg posiedzenia z dnia 11. listopada 1905.

Początek o godzinie 8 minut 20 wieczorem.

Marszałek konstatuje dostateczną liczbę posłów i otwiera napowrót przerwane posiedzenie.

Następuje:

Rozprawa szczegółowa nad sprawozdaniem komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o melioracyach.

Sprawozdawca czyta:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 1. września 1905 r. 81.379 Sejm przyjmuje do wiadomości.

Izba uchwała bez rozprawy wnioszek I. komisji.

Sprawozdawca czyta:

II. Sejm przyznaje na popieranie mniejszych robót melioracyjnych w myśl uchwały swej z dnia 26. listopada 1889 w rubryce IX. poz. 267 wydatków na rok 1906 następujące zasiłki:

a) na konserwację osuszenia bagien rudnickich (do r. 1908) .	2.800 K
b) na konserwację osuszenia bagien stojanowskich (do r. 1914)	1.200 „
c) na konserwację osuszenia bagien oleskich (do r. 1925)	1.000 „
d) na drenowanie gruntów włocisiańskich, VI. rata (z 10-lecia)	80.000 „
e) na regulację potoku Szkła pod Łazami i Charytanami, II. rata (ostatnia)	6.389 „

f) na zabudowanie potoku Psarka, w pow. chrzanowskim, II. rata (ostatnia)	17 300 K
g) na zabudowanie potoków Harbutówki i Gościłki w pow. myślenickim, II. rata (z 3-lecia)	12.100 „
h) na zabudowanie potoku Łopusznianki w gminie Łopuszna (pow. Nowy Targ), II. rata (ostatnia)	17.250 „
i) na zabudowanie potoku Czerwonego w gminie Grybów, II. rata (z 3-lecia)	7.050 „
k) na zabudowanie potoku Dąbrówka (pow. Nowy Sącz), I. rata (z 2-lecia)	8.929 „
l) na regulację potoku Mikoszki w Rzeszowie, I. rata (z 5-lecia)	6.432 „
m) na osuszenie gruntów w gminie Bojaniec, I. rata (z 3-lecia)	12.000 „
n) na regulację Strwiąża pod Czaplami	5.900 „
o) na zabudowanie potoku Jaworzyny (pow. Nowy Sącz)	7.750 „
p) na regulację potoku Paleczki	1.500 „
r) na zabudowanie potoku Byczynki (pow. Chrzanów)	5 310 „
s) na regulację potoku Turka w gminie Zielonka (pow. Kolbuszowa)	1.240 „
t) na osuszenie gruntów w gminie Żydaczów, I. rata (z 3-lecia)	9.367 „
u) na zabudowanie potoku Piekiełko w gminie Maniowy (pow. Nowy Targ), I. rata (z 2-lecia)	11.125 „
w) na zabudowanie potoku Zborowskiego w gminie Sędziszowa	„

(pow. Grybów)	12.750 „
x) na regulację Jasiołki pod Brze- zówką i Moderówką	5.280 „
y) na przedłużenie kanału Stróża w perymetrze bagien Rudnic- kich	3.700 „
z) na regulację potoku Złotego w gminie Padew (pow. Mielec)	13.333 „
aa) do dyspozycji Wydziału kra- jowego	40.000 „
Ogółem	<u>289.705 K</u>

Izba uchwała bez rozprawy wniosek II. komisji.

Sprawozdawca czyta :

III. Sejm przyznaje na popieranie do świadczeń z kulturą torfowisk w rub. IX. poz. 268 wydatków na rok 1906 następujące zasiłki :

1. w Jadachach	500 K
2. w Rzochowie	500 „
3. w Ohladowie	500 „
4. w perymetrze regulacji Pustej (Radosławki)	1.000 „
5. na nawozy mineralne na grunta torfowe włościańskie	2.000 „
Ogółem	<u>4.500 K</u>

Izba uchwała bez rozprawy wniosek III. komisji.

Marszałek oznajmia, że chwilowo wstrzymuje rozprawę szczegółową nad wnioskiem IV. komisji, a obecnie przystępuje do wniosku V.

Sprawozdawca czyta :

V. a) Sejm powiększa personal techniczny krajowego biura melioracyjnego o 2 etatowych inżynierów II. klasy i 2 etatowych inżynierów-adjunktów i upoważnia Wydział krajowy do obsadzenia tych posad z d. 1. stycznia 1906.

b) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby zbadał potrzebę wydatniejszego powiększenia sił biura melioracyjnego, tudzież pomnożenia ekspozytur, jak niemniej potrzebę odpowiedniejszego wyznaczenia

dotacyi na utrzymanie biur ekspozytur i ażeby w tym kierunku przedłożył wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek V. komisji.

Sprawozdawca czyta :

VI. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby zbadał, czy nie należałoby przejść z wydatniejszą pomocą fabrykom, produkującym rury drenarskie, celem zapewnienia właścicielom gruntów dostarczenia dobrego i w odpowiedniej wartości materiału i ażeby ewentualnie co do wysokości kredytu i co do formy subwencyonowania przedłożył wnioski na najbliższej sesji sejmowej.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek VI. komisji.

Sprawozdawca czyta :

VII. Sejm zmienia postanowienie ustępu pierwszego §. 4, tudzież postanowienia §§. 10. 11. i 12. instrukcyi służbowej dla krajowych dozorców melioracyjnych, które zostają uchylone w dotychczasowem brzmieniu i opiewać mają, jak następuje:

§. 4. (ustęp 1).

„Bezpośredni przełożeni mają prawo karać konduktorów i dozorców napomnieniem ustnem i napomnieniem pisemnem, gdyby zaś te napomnienia nie odniosły skutku, grzywnami od 2 do 10 K, które to grzywny wpływają do funduszu krajowego“.

§. 10.

„Do funduszu krajowego wnosić będą na cele etatowe stale mianowani konduktorzy i dozorczy :

1. jednorazowe wkładki w wysokości i terminie podanych w §. 11. ;

2. bieżącą wkładkę roczną wynoszącą 3% od płacy czynnej służby do emerytury policzalnej.

Podezas spłacania wkładki jednorazowej nie niszcza się wkładki bieżącej“.

§. 11.

„Przy pierwszej nominacji wymierza się jednorazową wkładkę służbową w jednej trzeciej wysokości przyznanej płacy, po odtrąceniu jednak kwoty 600 K wolnej od opłaty, przy dalszych zaś nominacjach opłata wynosi jedną trzecią część tej kwoty o którą nowe pobory wyższe są od poprzednich, od których konduktorzy lub dozorecy wkładkę jednorazową już uiścili.

Jednorazową wkładkę uiszczą się w 12 hezpośrednich po sobie następujących ratach miesięcznych“.

§. 12.

„Wkładki konduktorów i dozorców mają być ściągane co miesiąc przy wypłacie ich poborów.

Zajęci przy robotach dozorecy nadsyłać mają wkładki punktualnie co kwartału do kasy krajowej.

Dozorca, który najdalej w 15 dniach po upływie kwartału nie uiści do kasy krajowej zaległej wkładki, podlega karze pieniężnej w kwocie 2 K, która wpływa do funduszu krajowego.

Dozorca, który całorocznej wkładki bieżącej najdalej do 15. stycznia następnego roku nie uiści, traci cały ten rok służby“.

Izba uchwała bez rozprawy wnioszek VII. komisji.

Sprawozdawca czyta :

VIII. Sejm uchwała załączone projekty ustaw :

1. o regulacji rzeki Raty z dopływami;
2. o regulacji rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki;
3. o konserwacji robót regulacyjnych na górnej seceji rzeki Guńlej Lipy;
4. o konserwacji robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie;
5. o konserwacji robót regulacyjnych na potoku Dumnym;

6. o konserwacji obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzeskim;

7. o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach;

8. o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupie radłowskich.

a następnie oświadcza, iż petycja Ls. 3749 Gminy Raniowice i innych o regulację Tyśmienicy została tem samem załatwioną (wnioskiem VIII. 2.).

U s t a w a

z dnia o regulacji rzeki Raty z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacja rzeki Raty od gminy Prusie do jazu w Sielcu wraz z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie §. 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, subwenyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacji służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 7,600.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. i §. 4. ustępu 2 a) ustawy z d. 30. czerwca 1884 D. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termin płatności corocznych rat, datków kraju, państwa i stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie.

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki Raty i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestaty konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestaty konkurencyj-

nych, na konserwację, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu, podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta :

U s t a w a.

z dnia o regulacji rzeki Tyśmienicy z dopływami i potoku Letnianki.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacja rzeki Tyśmienicy od Borysławia do ujścia do Dniestru wraz z dopływami, tudzież potoku Letnianki ma być wykonaną jako przedsięwzięcie przymusowej Spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacji służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1905, który preliminuje kosztą regulacji Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dniestru z dopływami, tudzież potoku Letnianki, na 5,624.000 koron, kosztą zaś regulacji górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu na 936.000 koron, razem na 6,560.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy wraz z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów regulacji Tyśmienicy od mostu kolejowego w Drohobyczu do ujścia do Dnie-

stru z dopływami i potoku Letnianki w kwocie 2,249.600 koron, a pięćdziesięciu procent kosztów regulacji górnej przestrzeni Tyśmienicy od Borysławia do mostu kolejowego w Drohobyczu w kwocie 468.000 koron, razem w kwocie 2,717.600 koron;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 2. ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 2,717.600 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy w kwocie 1,124.800 koron, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. według stosunków korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termin płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych, w §. 3. pod c) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierzawiania skarp rzeki Tyśmienicy i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsięwzięciu w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwację, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsięwzięcia i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu, podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsięwzięcia.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsięwzięcia określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na górnej seceji rzeki Gnilej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na górnej seceji rzeki Gnilej Lipy od granicy gminy Przemyslan do mostu na drodze państwowej w Rudzie mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsięwzięciu w myśl art. I. ustawy z d. 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 500 K czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 1. lipca 1886. Dz. u. kraj. Nr. 69 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt

w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpace rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie od stawu w Brzeżanach do Litwinowa mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie, po 1.000 K. czyli razem 2.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 10. maja 1903 Dz. u. kraj. Nr. 30, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów

wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kraj. Nr. 30 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się Spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, szluz, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy

bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania, bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na potoku Dumnym.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie

§. 6. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70, co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajne utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na potoku Dumnym od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku mają być pokrywane:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku, o ile te skarpy stanowią własność przedsiębiorstwa regulacyjnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. 1. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 750 K, czyli razem 1.500 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowý okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kraj. Nr. 70 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1 lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk potoku i rowów, ubezpieczeń skarp brzegów, szluz, przepustów, mostów i brodów, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko potoku i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoku i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoku i rowów;

e) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów potoku Dumnego, a na pół metra od rowów.

§. 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile

nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i wogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacyi obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzesckim.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 49 co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzesckim mają być pokrywane:

1. z dochodów, uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i powiatu tarnobrzeskiego.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju powiatu tarnobrzeskiego w §. 1. pod 3) wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, od roku 1906 do roku 1908 włącznie, po 4.500 K, czyli razem 9.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kraj. Nr. 49, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na kraj i powiat tarnobrzeski.

§. 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych i za-

rząd funduszu konserwacyjnego, zarówno jak i naczelny nadzór nad wykonaniem robotami prowadzić będzie Wydział krajowy, który też począwszy od r. 1906 obejmie zarząd funduszu budowy i wykonania prawego wału Sanu, oraz przekopu Bukowy.

Datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Datki powiatu tarnobrzeskiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatowego.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wałów, ubezpieczeń brzegów potoków i rowów, szluz, przepustów, ramp i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez wały, potoki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu itp. z potoków i rowów w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, tudzież skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ochronnych, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na wałach ochronnych, tudzież na skarpach potoków i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) wnoszenie budynków, wałów po-

przeznaczonych i jakiegokolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundaacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny itp. zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundaacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów z wyjątkiem miejsc, gdzie to sadzenie jest bezwzględnie koniecznym dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże w profilu inundaacyjnym Wisły i Sanu c. k. Namiestnictwo, na obwałowanych zaś dopływach (Strachockiej rzece, Jodłowie-Lipie i Bukowie-Łukawicy) Wydział krajowy.

Gdzie wały narażone są na uszkodzenia przez lody, ma być wyjątkowo zasadzony szereg drzew w odległości przynajmniej pięciu metrów od stopy wałów. Przestrzenie te, wymagające ochrony od lodów, oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w terenie narażonym na zalew, na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcji wałów, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Sily robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezervo-

wego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i Wydziałem powiatowym tarnobrzeskim.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę uregulowanych potoków i rowów, wydane zostaną w osobnym rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc* poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacji obwałowania

lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więćkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kraj. Nr. 71, co następuje :

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od ujścia potoku Więćkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach, tudzież regulacji potoków Więćkówki i Miłówki wraz z rowami dopływowymi i odpływowymi, jako też obiektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane :

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych i skarp potoków ;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. N. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej związanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kraj. Nr. 71.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1906 do r. 1908 włącznie, po 500 K, czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy

z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonaniami robotami sprawuje, stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków Więćkówki i Miłówki, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają :

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ramp i ogrodzeń, ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skar-pach potoków, wałów i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Dunajca, tudzież potoków Więkówki i Milówki;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny, i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym potoków z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, oznaczy Namiestnictwo w profilu inundacyjnym Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundacyjnym Więkówki i Milówki.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Sily robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacji obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach, do Biskupie radłowskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kraj. Nr. 69, co następuje :

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupie radłowskich, tudzież rowów dopływowych i odpływowych wraz z obiektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane :

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wału ochronnego ;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kraj. Nr. 12 ;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kraj. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach począwszy od roku 1906 do roku 1908 włącznie, po 500 K., czyli razem 1.000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane

zostały z dochodów w myśl §. 6. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów, wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i niezależny nadzór nad wykonaniami robotami sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ustawy z dnia 2. września 1895 Dz. u. kr. Nr. 69 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót, jak wału ochronnego, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają :

a) przejazd i przepęd zwierząt przez wał i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych ;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych ;

c) skopywanie rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i wogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wału, ramp i ogrodzeń ku ochronie wału służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach wału i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie hudyneków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym Dunajca;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wału.

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wału, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Dunajca z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca te wskaże Namiestnictwo i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§. 9.

W razie zagrożenia wału ochronnego przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materiałów i narzędzi do obrony wału.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś utrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie

co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wału w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych rowów, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

IX. Sejm przyznaje na rok 1906 tytułem I. raty 50% datku kraju na konserwację publicznych robót melioracyjnych następujące kwoty:

1. na konserwację regulacji górnej sekeyi Gnilej Lipy 500 K;

2. na konserwację regulacji Złotej Lipy 1000 K.;

3. na konserwację regulacji potoku Dumnego 750 K.;

4. na konserwację obwałowania Wisły i Sanu w powiecie tarnobrzeskim 4500 K.;

5. na konserwację obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia Więtekówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach 500 koron;

6. na konserwację obwałowania lewego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic radłowskich 500 koron.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek IX. komisji.

Sprawozdawca czyta:

X. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatkowania kwot prelininowanych w rubryce IX. dziale B) na rok 1906 do końca lutego 1908.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek X. komisji.

Sprawozdawca czyta:

XI. Sejm wzywa ponownie c. k. Rząd, ażeby jak najrychlej przedłożył do Najwyższej sankcji następujące projekty ustaw:

1. o regulacji Sołotwy i Rokitny, uchwalony dnia 1. maja 1900;

2. o regulacji Peltwi, uchwalony dnia 17. lutego 1898;

3. trzy projekty ustaw, uchwalone dnia 21. października 1903:

a) o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od stacji kolejowej w Grzegórkach do ujścia Białuchy;

b) o podwyższeniu lewego wału Wisły od ujścia Białuchy do granicy państwa;

c) o podwyższeniu prawego wału Wisły między Podgórzem a Niepołomicami;

4) uchwalone dnia 3. listopada 1904 dwa projekty ustaw:

a) o regulacji Wereszycy i

b) o uzupełnieniu regulacji Wisłoka i Pielnicy.

Przemawia p. Maryewski i stawia następującą rezolucję:

„Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby po uzyskaniu sankcji dla ustaw wymienionych pod pozycją XI. a, b, c przystąpił bezzwłocznie, o ile mu na to pora roku zezwoli, do wykonania obwałowania Wisły na przestrzeniach ustawami powyższymi objętych“.

Izba popiera rezolucję p. Maryewskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała wniosek XI. komisji, a oddzielnie uchwała rezolucję p. Maryewskiego po poprzednim odczytaniu jej przez Marszałka.

Sprawozdawca czyta:

XII. Wzywa się c. k. Rząd, ażeby na popieranie doświadczeń z kulturą torfowisk, tudzież na drobne melioracje asygnował zasiłki państwowe w takiej wysokości i w takich ratach rocznych, w jakich kraj te subwencje wypłaca.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek XII. komisji.

Sprawozdawca czyta:

XIII. a) Petycje L. s. 1971 gmin Ochotnica i Tylmanowa o regulację rzeki Ochotnicy; L. s. 2654 gmin Barszczowice, Sroki, Prusy i Kamienopol o regulację Peltwi; L. s. 2740 gminy Mikłuszowice o zmianę trasy regulacji Raby; tudzież L. s. 3233 mieszkańców Nowego Targu o regulację Białego i Czarnego Dunajca odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i załatwienia.

b) Petycje L. s. 1966 gminy Wał-Ruda o regulację Olszówki; L. s. 1967 gmin

Zarównie, Czajkowa, Josefsdorf, Piechoty i Babule o dozwole nie paszenia gęsi na uregulowanych potokach; L. s. 2013 gminy Miechowice wielkie o wykonanie rowu osuszającego; L. s. 2393 Wydziału powiatowego w Śniatynie o regulację Rybnicy; L. s. 2433 Wydziału powiatowego w Kamionce strumiłowej o regulację dopływów Bugn i L. s. 3375 gminy Czernichowa o odgrozdenie pastwiska od brzegów rzeki Strwiąza przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu do zbadania i możliwego uwzględnienia.

Przemawia p. Stojalowski i stawia poprawkę następującą: zamiast wniosku XIII a) zamiast „L. s. 2740 gminy Mikluszowice o zmianę trasy regulacji Raby odstępuje Sejm e. k. Rządowi do zbadania i załatwienia“ umieścić słowa: „L. s. 2740 gminy Mikluszowice o zmianę trasy regulacji Raby odstępuje Sejm e. k. Rządowi do zbadania i możliwego uwzględnienia“.

Izba popiera poprawkę p. Stojalowskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca i przyjmuje poprawkę p. Stojalowskiego.

Izba uchwała wniosek XIII. komisji wraz z poprawką p. Stojalowskiego przyjętą przez p. sprawozdawcę.

Marszałek oznajmia, że Izba wraca do opuszczonego poprzednio wniosku IV. komisji.

Sprawozdawca czyta:

IV. Sejm podwyższa dotację roczną na drenowanie gruntów włościańskich z 50.000 na 80.000 K począwszy od r. 1906 — a zarazem obniża wymiar zasiłku krajowego z $33\frac{1}{3}$ na 25% dla tych drenowań gruntów włościańskich, które zostaną zgłoszone od 1. stycznia 1906.

Sejm upoważnia jednak Wydział krajowy, ażeby w uwzględnienia godnych wypadkach przyznawał zasiłki w dotychczasowej wysokości $33\frac{1}{3}$ %.

Marszałek oznajmia, że p. Kramarczyk wniósł następujące poprawki do tego wniosku komisji: zamiast 80.000 K postawić 100.000 K, a opnieć słowa: „zarazem pozostawia się wymiar zasiłku krajowego w dotychczasowej normie $33\frac{1}{3}$ %.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba ustęp pierwszy wniosku IV. komisji w brzmieniu poprawki p. Kramarczyka odrzuca, następnie Izba uchwała ustęp pierwszy tego wniosku w brzmieniu przez komisję zaproponowanem. Następnie odrzuca poprawkę p. Kramarczyka co do drugiej części I. ustępu i co do całego ustępu drugiego wniosku komisji, wreszcie w oddzielnem głosowaniu uchwała drugą część I. ustępu i cały ustęp II. wniosku IV. komisji.

Tem samem uchwała Izba wniosek IV. komisji bez zmiany.

Marszałek czyta rezolucję p. Szpondra.

Po zamknięciu rozprawy nad tą rezolucją przemawia p. sprawozdawca.

Izba odrzuca tę rezolucję p. Szpondra.

Następuje:

Sprawozdanie komisji szkolnej o wniosku posła Tomaszewskiego w sprawie przeznaczenia w budżecie krajowym pewnej kwoty na zaliczki dla nauczycieli ludowych.

Sprawozdawca p. Rotter uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wniosek posła Tomaszewskiego i towarzyszy przekazuje się Wydziałowi krajowemu z poleceniem, ażeby po zbadaniu rzeczy i po porozumieniu się z Radą szkolną krajową stosownie przedstawił wnioski na najbliższem zebraniu się Sejmowi.

Przemawia p. Stojalowski i stawia następującą poprawkę:

„Na fundusz pożyczkowy dla nauczycieli ludowych wstawia się w budżet krajowy na r. 1906 kwotę 30.000 koron“.

Izba popiera poprawkę p. Stojalowskiego.

Przemawia p. Piniński i stawia wniosek na odesłanie niniejszego sprawozdania wraz z poprawką p. Stojalowskiego do komisji budżetowej.

Izba popiera ten wniosek p. Pinińskiego.

Przemawia p. Stojalowski i oświadcza, że godzi się na wniosek p. Pinińskiego.

Przemawia p. Huryk.

Przemawia p. Stapiński.

Przemawia p. Tomaszewski.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca i przyjmuje wniosek p. Pinińskiego.

Izba uchwała wniosek p. Pinińskiego, który to wniosek imieniem komisji p. sprawozdawca przyjął.

Następuje :

Sprawozdanie komisji kolejowej w sprawie poparcia budowy projektowanej kolei lokalnej Złoczów-Sassów-Usznia.

Sprawozdawca p. Koliseher uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego odczytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji :

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

1) Kolej lokalną Złoczów - Sassów - Usznia uznaje się ze względu na ogólne interesa kraju za użyteczną i potrzebną.

2) Sejm upoważnia Wydział krajowy do objęcia imieniem kraju akcyi pierwszeństwa kolei lokalnej ze Złoczowa na Sassów do Uszni w sumie nieprzekraczającej kwoty 300.000, t. j. trzysta tysięcy koron przez wpłatę za nie w pełnej imiennej wartości z zasobów krajowego funduszu kolejowego, a to pod warunkami :

a) że reszta kapitału budowy tej kolei lokalnej dostarczoną będzie przez uzyskanie zasobów pieniężnych na podstawie przyznać się mającej przez c. k. Rząd zwłoki w uiszczaniu należitości za prowadzenie ruchu na rzecz oprocentowania i umorzenia pożyczki pierwszeństwa w kwocie 860.000 K po myśli postanowień art. IX. ustawy z 31. grudnia 1894 Dz. ust. p. Nr. 2 z roku 1895 i przez objęcie akcyi zakładowych przez interesentów miejscowych ;

b) że wpłata na akcyę pierwszeństwa, które kraj obejmie, nastąpi wtenczas :

α) gdy interesenci miejscowi uiszczą wpłatę na akcyę zakładowe,

β) gdy zrealizowana zostanie pożyczka pierwszeństwa zaciągnięta na podstawie przyrzczonej przez Rząd zwłoki w uiszczaniu należitości za prowadzenie ruchu ;

c) że warunki koncesyjne i postanowienia statutu przyszłego Towarzystwa akcyjnego ułożone będą w porozumieniu i przy współdziałaniu Wydziału krajowego ;

d) że Wydziałowi krajowemu będzie zapewniony odpowiedni udział w zarządzie Towarzystwa akcyjnego kolei lokalnej Złoczów-Sassów-Usznia ;

e) że budowa tej kolei, jakoteż dostawy dla niej i t. p. będą rozdane o ile możności w porozumieniu z Wydziałem krajowym i o ile możności z uwzględnieniem sił i dostawców krajowych, a w szczególności budowa kolei rozdana będzie na zasadzie ograniczonego lub publicznego zaproszenia do złożenia ofert.

Przemawia p. Tadeusz Cieński.

Przemawia członek Wydziału krajowego p. Dąbski.

Przemawia p. Schätzel.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwała oddzielnie i bez rozprawy

wnioski 1 i 2 komisji, które p. sprawozdawca kolejno odczytuje.

Następuje :

Sprawozdanie komisji administracyjnej o wniosku posła ks. Wilezkiewicza mającym na celu zmianę obowiązującego regulaminu dla sług.

Sprawozdawca p. Mycielski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wniosek p. ks. Wilezkiewicza w sprawie zmiany regulaminu dla sług przekazuje się Wydziałowi krajowemu z poleceniem przedłożenia o ile możliwości na następnej sesji sejmowej projektu regulaminu dla sług.]

Powyższem sprawozdaniem załatwione są petycje L. 2751, 3455, 3456 i 3457.

Przemawia p. Tadeusz Cieński i stawia poprawkę, aby do słowa „sług“ dodać słowa: „z szczególnem uwzględnieniem projektu wypracowanego przez Związek katolicko-społeczny we Lwowie“.

Izba popiera tę poprawkę p. T. Cieńskiego.

Przemawia p. Stojałowski i stawia poprawkę, aby we wniosku komisji słowa: „o ile możliwości“ opuścić.

Izba popiera poprawkę p. Stojałowskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca i przyjmuje poprawkę p. T. Cieńskiego.

Przemawia p. Stojałowski i cofa swą poprawkę.

Izba uchwała wniosek komisji wraz z poprawką p. T. Cieńskiego przyjętą przez p. sprawozdawcę.

Następuje :

Sprawozdanie komisji administracyjnej o petycji Reprezentacji powiatu krakow-

skiego o założenie zakładu poprawczego dla nieletnich przestępców.

Sprawozdawca p. Maiss uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Petycję Reprezentacji powiatu krakowskiego z 21. października 1905 l. 3041 odstępuje się Wydziałowi krajowemu z poleceniem, aby Wydział krajowy na najbliższej sesji sejmowej przedłożył wnioski o zatwierdzenie kontraktu kupna sprzedaży o kupno dóbr Przedzielnica, przy równoczesnem przedłożeniu planów i kosztorysów osady rolniczo-poprawczej założyć się mającej.

Tym sposobem załatwione zostały petycje, a mianowicie: magistratu miasta Żółkwi do l. 2757, Stowarzyszenia opieki nad uwolnionymi więźniami w Krakowie do l. 2381, petycja gminy miasta Wadowic do l. 2611, gminy miasta Kołomyi do l. 2598, Wydziału Rady powiatowej w Mielcu, Wydziału powiatowego w Samborze do l. 2676, Wydziału stowarzyszenia „Rady opiekuńczej“ w Krakowie do l. 2435 i Wydziału powiatowego w Sanoku do l. 3371.

Przemawia p. Maryewski.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji administracyjnej o wniosku p. Gniewosza w sprawie zbadania stosunków urzędników Rad powiatowych.

Marszałek oznajmia, że ten punkt porządku dziennego chwilowo opuszcza z powodu nieobecności p. sprawozdawcy — a obecnie :

Następuje :

Sprawozdanie komisji gospodarstwa

krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o krajowym praktycznym kursie dozorców denarskich.

Sprawozdawca p. Zdzisław Tarnowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 27. czerwca 1905 L. 23.746 o krajowym kursie praktycznym dozorców drenarskich we Lwowie Sejm przyjmuje do wiadomości.

II. Sejm upoważnia Wydział krajowy do otwarcia z dniem 1. grudnia 1906 czwartego dwuletniego kursu praktycznego dozorców drenarskich dla 25. stypendystów.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała oddzielnie oraz bez rozprawy powyższe wnioski I. i II. komisji, które p. sprawozdawca odczytuje.

Marszałek oznajmia, że obecnie wraca do poprzednio opuszczonego punktu porządku dziennego, a mianowicie:

Następuje:

Sprawozdanie komisji administracyjnej o wniosku posła Gniewosza L. s. 2502/05 w sprawie zbadania stosunków urzędników Rad powiatowych.

Sprawozdawca p. Gniewosz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Poleca się Wydziałowi krajowemu jak najdokładniejsze zbadanie stosunków dotyczących urzędników stale lub czasowo zajętych w Radach powiatowych. Mianowicie należy zbadać:

A) dla każdego powiatu w okresie 1895—1905:

1. Roczny wydatek na płace włącznie z dodatkami szczegółowo określonymi.

2. Roczny wydatek na zabezpieczenia emerytalne.

3. Stan funduszu emerytalnego i jego wzrost od chwili powstania.

4. Ile lat służby uprawnia do poboru pełnej emerytury. Pobory wdów i sierót.

5. Stan personalu urzędniczego i zasłę zmiany (powody zmian).

B) dla każdego urzędnika:

1. Tytuł urzędowy.

2. Wiek, czy żonaty, ile dzieci i w jakim wieku.

3. Kwalifikacya, odbyte studia i curriculum vitae.

4) Ile lat służby prowizorycznej i stałej.

5. Płaca i dodatki szczegółowo wymienione w latach 1895—1905.

Wynik badań zestawiony z cyframi budżetów powiatowych przedłożonym będzie Wysokiemu Sejmowi na jednej z najbliższych sesji sejmowych. W razie niemożności uzyskania odpowiedzi na niektóre pytania, wyjaśni Wydział krajowy dokładnie powody.

Przemawia p. Merunowicz i stawia następujący wniosek:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby po zasięgnięciu zdania Rad powiatowych wydał odpowiednie zarządzenia, ewentualnie przedłożył Sejmowi wnioski ku temu zmierzające, ażeby urzędowanie Wydziałów powiatowych uczynić więcej wydatnem i dla ludności użytecznem — zanim przyjdzie do skutku ogólna reforma władz administracyjnych

Marszałek odczytuje ten wniosek i oznajmia go za samoistny wniosek, którego pierwsze czytanie umieści na porządku dziennym jednego z najbliższych posiedzeń.

Przemawia p. Merunowicz.

Marszałek ponownie wyjaśnia wniosek p. Merunowicza i uznaje ten wniosek za samoistny.

Przemawia p. Stapiński.

Przemawia p. Stojalowski.

Przemawia p. Kozłowski.

Izba uchwala zamknięcie rozprawy ogólnej na wniosek sekretarza p. M. Urbańskiego.

Marszałek oznajmia, że do głosu zapisać się pp. Łazarski i Bohaczewski.

Przemawia p. Stapiński i stawia formalny wniosek na zamknięcie posiedzenia.

Izba odrzuca formalny wniosek p. Stapińskiego na zamknięcie posiedzenia.

P. Stapiński prosi o skonstatowanie ilości głosów.

Marszałek oznajmia, że skonstatował, że Izba odrzuciła formalny wniosek p. Stapińskiego na zamknięcie posiedzenia.

P. Stapiński woła, że Izba obraduje nie w komplecie przepisany, albowiem regulamin wymaga do obrad więcej niż połowy członków Izby.

Przemawia zapisany do głosu p. Łazarski.

Marszałek wzywa członków Izby, by nie opuszczali sali i zechcieli pozostać w obecnym komplecie.

Przemawia dalej p. Łazarski.

Przemawia zapisany do głosu p. Bohaczewski.

Przemawia p. sprawozdawca.

Przemawia p. Merunowicz i oznajmia że cofa swój wniosek.

Marszałek oznajmia, że głosowanie nad wnioskiem komisji odracza do jednego z następnych posiedzeń z powodu braku kompletu.

Marszałek oznajmia, że ma zamiar zamknąć posiedzenie, przed tem udziela głosu p. Stapińskiemu.

Przemawia p. Stapiński wywodząc, że po myśli §. 66 regulaminu do stanowienia uchwał w Izbie potrzebna jest obecność więcej niż połowy wszystkich członków Izby, że Marszałek wniosku na zamknięcie posiedzenia nie poddał pod głosowanie i nie skonstatował liczby głosów, pomimo, że Izba nie była w komplecie, że jest to złamaniem regulaminu, wobec czego oznajmia p. Stapiński, że i on do regulaminu stosować się nie będzie.

Marszałek oznajmia, że wniosek p. Stapińskiego na zamknięcie posiedzenia poddał pod uchwałę Izby, Izba wniosek ten odrzuciła, co Marszałek skonstatował. W myśl regulaminu skonstatowanie uchwały Izby i jej kompletu należy do atrybucji Marszałka — zatem przepisom regulaminu stało się zadość.

Wobec zaś oświadczenia p. Stapińskiego, że on nie będzie trzymał się regulaminu, Marszałek zaznacza, że w danym razie będzie i on miał coś do powiedzenia.

Marszałek zamyka posiedzenie, naznaczając następne na dzień 13. listopada 1905 godzinę 10 przed południem i odczytuje porządek dzienny następnego posiedzenia

Koniec posiedzenia godzina 12 minut 15 po północy.

Marszałek krajowy:

S. Badeni w. r.

Sekretarze:

Mieczysław Urbański w. r.

Kazimierz Lubomirski w. r.

